

2010 sausis - vasaris

Svajonų
ROMANAI

SHARON KENDRICK

Milijardieriaus sužadėtinė

Knygute.lt

Sharon Kendrick

MILIJARDIERIAUS SUŽADĖTINĖ

Romanas

Versta iš Sharon Kendrick, Italian Boss,
Housekeeper Bride

© Sharon Kendrick, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Stumbrienė, vertimas iš anglų kalbos,
2009

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Best Pictures LTD, Shutterstock.com, viršelio
nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Natašai nė nereikėjo pamatyti jo veido. Kad kažkas negerai, ji suprato iš trinktelėjusių durų ir sunkių žingsnių vestibulyje. Iš akimirką trukusios dvejonės, kuri Rafaeliui buvo visai nebūdinga. Vos prislopinto itališko keiksmožio. Ji klausėsi, kaip jis pakabina švarką ir užsidaro kabinete. Stoją tylą, ir ją apėmė nepaiškinama baimė.

Jos darbdavys grįžo iš Amerikos, kur ir rytinėje, ir vakarinėje pakrantėje turėjo nekilnojamojo turto. Parvykęs iš kelionės jis visada pirmiausia susirasdavo ją. Paklausdavo, kaip ji, kaip Semas.

Kartais, jei parsiskrisdavo oro linijų, ne privačiu, lėktuvu, prisiminęs netgi parveždavo oro uoste nupirktą vaikišką žaisliuką ar žaidimą. Sykį jis ištraukė iš lagamino aukso spalvos kvėpalų dėžutę, ir Natašai iš jaudulio suspurdėjo širdis.

Bet kvėpalai buvo skirti ne jai. Tikriausiai tai ilgakojei manekenei, su kuria Rafaelis tada susitikinėjo. Mergina visad įsigudrindavo prieš išeidama pamiršti vonioje kojinaiteį arba šali-

kėlį, lyg žymėtusi teritoriją.

Iš kabineto nesklido jokie garsai, ir Nataša ėmė ruošti stiprią kavą, kaip Rafaelis buvo išmokęs tik pradėjus pas jį dirbti. Ar ne keista, kad tokie bereikšmiai prisiminimai išlieka atminty? Nataša dar dabar atsiminė nuo jo artumo kūną suvirpinusį drebulį, nors jis pats, rodės, nieko nepastebėjo. Susikaupęs aiškino, kaip virti kavą, užuot kreipęs dėmesį į pilką darbuotoją.

- Italijoje mes sakome, kad kava turi atrodyti kaip rašalas, bet būti gardi kaip medus, - sklidod sodrus jo balsas. - Labai stipri ir tamsi kaip geras vyras. Supranti? *Capisci?* - juodos akys pašaipiai suspindėjo ištarus šį klausimą, tarsi jam būtų juokinga, kad moteriai reikia aiškinti, kaip ruošiama kava.

Tačiau Nataša viską suprato kuo puikiausiai. Tada jai dar reikėjo aiškinti daug dalykų, kurie Rafaeliui atrodė savaime suprantami. Jis buvo pratęs prie paties geriausio, o ji visą gyvenimą gėrė tirpią kavą, kol galiausiai atėjo toks metas, kai ir tokiai nebeįstengė sukrapštyti pinigų. Vien pagalvojus apie tai, į kokią padėtį buvo papuolusi, apimdavo nervinis drebulys. Nė už ką nebenorėjo grįžti į tuos alkio, nežinomybės ir baimės laikus, iš kurių ją ištraukė Rafe-

lis.

Ar dėl to ir užkėlė jį ant pjedestalo?

Ant padėklo Nataša pastatė kavinuką su puodeliu ir padėjo du mažus jo mėgstamus migdolinius pyra gaičius. Išmoko juos kepti iš itališkų valgių knygos, kurią Rafaelis padovanojo per Kalėdas.

Žvilgtelėjo į atvaizdą virtuvės veidrodyje – atrodo kaip bet kuri kita darbuotoja, prieš eidama pas viršininką, net jei ir gyvena su juo tame pačiame name.

Bus gerai. Šviesiai rudi plaukai tvarkingai sušukuoti, suknelė nepriekaištingai išlyginta, veidas nepagražintas makiažu. Ji atrodė darbšti ir nepavojinga. To ji ir siekė.

Nataša atrato dažytis, kai Semas buvo kūdikis, nes bijojo, kad žmonės ims smerkti ją dar labiau. Ji norėjo parodyti, jog vargstanti vieniša motina nėra lengvai prieinama moteris.

Be to, Nataša savo kailiu patyrė, kad geriau, kai viskas paprasta. Gyvenime visur gali rasti teigiamų dalykų, viskas priklauso nuo požiūrio. Jei nesidažai, rytą turi daugiau laisvo laiko, tereikia susirišti plaukus. Ji atrodė taip, kaip ir tikėjosi atrodyti – gerbiama ir respektabili Ra-

faelio darbuotoja.

- Nataša!

[sakmus kvietimas, išstartas su ryškiu akcentu, nuaidėjo iki pat rūšio. Čiupusi padėklą ji nusiskubino laiptais aukštyn, bet tarpduryje sustojo pakerėta vyro išvaizdos. Nataša suraukė kaktą. Jos nuojauta pasitvirtino - kažkas tikrai negerai.

Rafaelis de Feretis. Milijardierius, viengungis, jos bosas. Vyras, kurį ji slapčia pamilo beveik pačią pirmąją jų susitikimo akimirką. O kas nepamiltų? Nemylėti būtų dar sunkiau, nors jis arogantiškas ir dažnai atrodo, kad nė nesiklauso, ką jam sakai.

Rafaelis neišgirdo jos ateinant ir stovėjo nugara į duris, žvelgdamas pro langą į lietaus merkią parką Londono aikštės viduryje. Lietaus lašai varvėjo nuo medžių kaip moters ašaros.

Šiandien parkas tuščias, bet gražiomis dienomis auklės ganydavo čia padūkusius mažylis, šie lėkdavo takeliais į žaidimų aikštelę tolimajame krašte. Nedirbančios mamos stumdydavo vežimėlius. Šiame turtuolių rajone, rodės, jos tai daro arba norėdamos prasi-
blaškyti, arba siekdamos nepriklausomybės.

Nataša to niekaip nesuprato. Anksčiau jai atrodė, kad moterys, kurioms *nereikia* dirbti, yra labai laimingos, bet tikriausiai tik todėl, jog pati niekad neturėjo tokio pasirinkimo.

Kai Semas buvo mažesnis, Nataša ir jį vedavosi į parką. Jausdavosi labai privilegijuota, bet kartu ir nervindavosi, kad kas nors pasakys, jog ji neturi teisės čia būti. Sūnelis, žinoma, nė nenutuokė, kokia išskirtinė jo žaidimų aikštelė, bet kiekvieną sykį mažyliui tapšnojant kibirėlyje smėlį ir spygaujant iš džiaugsmo, kai šis pažirdavo į šalis, Nataša dėkodavo likimui, suvedusiam ją su Rafaeliu de Ferečiu.

- Rafaeli, - tyliai pašaukė ji.

Bet jis neatsisuko net ir tada, kai ji tyliai padėjo ant stalo padėklą. Aukšta, liekna figūra taip ir liko nejudri it statula, tyli kaip uola, trikdanti ir svetima. Nataša nedrąsiai kostelėjo.

- Rafaeli?

Jos švelnus angliškas akcentas galiausiai prasiskverbė į išsiblaškusias mintis. Jis lėtai atsisuko ir nužvelgęs pažįstamą veidą įskaitė nerimą akyse. Nataša, niekada niekur neprapuolanti ir nepavojinga kaip oras, kuriuo jis kvėpuoja. Krūptelėjęs Rafaelis atsipeikėjo.

- Kas yra?

- Atnešiau kavos.

Kavos? Ar jis prašė kavos? Tikriausiai ne, bet neatsisakytų. Tik Nataša galėtų atspėti... Jis dėkodamas linktelėjo ir mostelėjo įpilti. Atsisėdęs į odinį krėslą prie stalo pirštais persibraukė dygų smakrą, kaip paprastai darydavo, kai kas nors neduodavo ramybės. Dažniausiai kaltas būdavo kokios nors didelės įmonės perėmimo sandoris, bet šiandien priežastis kita. Rafaelis kietai suspaudė lūpas: verslo reikalus būtų sutvarkęs ir miegodamas, bet tokių problemų jis vengė.

- Ar šiandien kas nors skambino? - paklausė Rafaelis.

- Ničniekas.

- Žurnalistai?

- Ne.

Kartą televizijos realybės šou žvaigždė pagarsino mylėjusis su Rafaeliu, nors šis tos moters gerai nė nepažinojo. Bulvariniai laikraštapa laikiai kaipmat pasigavo šią žinią ir paskelbė dosniai atsilyginsiantys už informaciją. Dabar reikalus į savo rankas perėmė jo advokatai, bet vien tai prisiminus Natašai darėsi bloga. Ji pamėgino pajuokauti ir sušvelninti siau-

bingą įtampą, nuo kurios buvo įsitempęs gerai pažįstamas veidas.

- Bent jau nemačiau. Nors galima daiktas, kad pora reporterių slepiasi kur nors krūmuose. Juk yra taip buvę!

Tačiau jos bosas nenusijuokė.

- Ar visą laiką buvai namuose?

- Tik nuvežiau Semą į mokyklą, bet pusė dešimtos jau buvau grįžusi.

Nuo susirūpinimo jos veidas sušvelnėjo. Iš arti buvo aiškiai matyti, kad Rafaelis kažkoks kitoks. Žibančios juodos akys buvo apsiblausios, raukšlėlės kampučiuose įsirėžusios giliau. Tarsi visą išvykos laiką nebūtų nė bluosto sudėjęs.

- Kodėl klausi? Ar laukei kokio nors skambučio?

Rafaelis papurtė galvą. Negali sakyti, kad laukė, nes tai reikštų, kad kas nors pasikeitė. Jis nebuvo iš patiklųjų, o įtarumą dar labiau kurstė žmonės, su kuriais visą gyvenimą teko bendrauti – visi ko nors iš jo norėdavo. Sekso, pinigų arba valdžios – magiškos trejybės, kuria jis galėjo mėgautis. Nataša jis bemaž pasitikėjo, bet vis tik vengė išsipasakoti, jei nebuvo būtinybės.

Kuo daugiau žmonių atsiversi, tuo silpnesnis tapsi. Žinios yra jėga, o ši tyli anglė ir taip per daug žino apie jo gyvenimą. Šiandien ji jam lojali, nes už daug ką skolinga. O kas, jei nugalės godumas ir ji parsiduos, kaip yra nutikę daug kartų? Kas, jei sužinotų, jog pardavusi pasakojimą amžinai besiknaisiojantiems žurnalistams ji ilgam užsitikrintų ramią ateitį?

- Ne, Nataša, nieko nelaukiau, - šiurkštokai pasakė jis.

- Anksti grįžai.

- Amerikoje nebuvo. Skridau į Italiją.

- Kodėl? Kas atsitiko? - Nataša stumtelėjo jam cukrinę. Ji suprato, kad kamantinėja Rafaelį labiau nei paprastai, tačiau dar nebuvo mačiusi jo tokio susirūpinusio.

- Nesvarbu.

Iš meilės jam ji nutarė nekreipti dėmesio į atžarų balso toną.

- Rafaeli, juk kažkas atsitiko?

Vieną trumpą akimirką jis pajuto nepaaiškina- namą pagundą viską papasakoti, bet išspau- dęs aristokratiškai niekinančią šypsenėlę, kuri retai švystelėdavo bendraujant su Nataša, šal- tai atrėžė:

- Neturėtum klausinėti tokių dalykų, pati su-

pranti.

Taip, ji suprato, ir dažniausiai su tuo susitai-kydavo. Kaip ir su daug kuo. Moterimis, su kuriomis jis dalydavosi savo lova. Jos nusileisdavo pusryčiauti įkaitusiais skruostais ir ištaršytais plaukais, kai Rafaelis jau seniai būdavo išvažiavęs į Sitį. Jos kikendamos reikalaudavo paskrudinti skrebučių ir įpilti apelsinų sulčių, o Natašos pavydi širdis byrėdavo į šipulius.

Tiesa, jau ilgokai tų *įsibrovėlių* nebuvo, bet tikriausiai Rafaelis ruošiasi naujam puolimui. Gal tai neduoda jam ramybės? Gal šį sykį kokia nors moteris privertė jį šokti pagal savo dūdelę? Jei taip – kodėl jai nepasako? Ji bent jau paruoštą savo vargšę širdį dar vienam išbandymui. Ir laukti blogiausio – kad šis romanas gali būti rimtas...

Tarsi Rafaelio gyvenime, nors bemaž tobulame, nebūtų kitų rūpesčių, – sugėdino save Nataša. Kad ir gražioji jo sesuo, jaunesnė už jį beveik dvidešimčia metų. Gal dėl jos jam teko pakeisti planus ir skristi į Italiją?

– Ar Elizabetai viskas gerai? – kostelėjusi paklausė ji.

Prie lūpų pakeltas kavos puodelis sustingo Rafaelio rankoje. Taip ir neparagavęs jis tran-

kiai pastatė jį ant lėkštelės.

- Kodėl klausinėji apie mano seserį?

Ji juk negalėjo atsakyti: *nes tavo žavingame gyvenime ji vienintelė kelia rūpesčių?* Taip tikrai peržengtų priimtino elgesio ribas. Gūžtelėjusi pečiais Nataša prisiminė, kaip prieš porą savaitių po pokalbio telefonu su Elizabetos psichiatru Rafaelis lindėjo ka binete iki suteimų. Natašai teko nepastebėtai įslinkti ir švelniai pasiteirauti, ar uždegti šviesą, priminti, kad laukia vakarienė.

- Nuojauta kužda, kad kažkas negerai.

- Tai apsieikime be nuojautų! - plykstelėjo jis. - Moku tau ne už nuojautas!

Žodžiai kaip durklas persmeigė širdį.

- Ne, žinoma. Neturėjau kištis. Atsiprašau.

Rafaelis pamatė, kaip virpa jos lūpos, ir atsidusęs nusileido.

- Tai aš turėčiau atsiprašyti, *cara*. Neturėjau taip su tavimi kalbėti.

Bet žodžių nebesugrąžinsi, negana to, gal ir toliau jis kalbės panašiu tonu. Ar ji ištvėrs? Natašą vėl užplūdo baiminga nuojauta, tik šįkart dėl savęs pačios.

Juk sakoma, kad dažniausiai išsiliejama ant artimųjų, gal todėl jis mano galįs taip su ja

kalbėti ir tikėti, kad Nataša tiesiog nekreips dėmesio. Tiesa, kartais jis pavadina ją *cara*, bet tikrai ne romantiškąja prasme.

Ar ji atkakliai stengiasi nematyti tiesos – kad jos padėtis šiuose namuose po truputį prastėja? Ar lauks, kol pasidarys visai nepakenčiamą, ir tik tada sukaups drąsą išeiti?

Nataša pripažino, kad augdamas Semas pradėjo pastebėti tai, kas išskiria jį iš bendraklasių. Kad prabangus namas, kuriame jie gyvena, iš tikro yra ne jų, o priklauso motinos darbdaviui milijardieriui. Kiek čia teliko, kol Semo draugai ims šaipytis iš to?

– Geriau grįšiu prie darbų, – tarė ji, – noriu iškepti pyragą. Semas po pamokų parsives draugą.

Nataša skubiai nosisuko, kol jis nepamatė akyse susitelkusių išdavikiškų ašarų.

Bet Rafaelis spėjo pastebėti sustingusius pečius ir šįkart suprato ją įskaudinęs. Nataša to nenusipelnė. Galbūt atėjo metas pasikalbėti dar su kuo nors, ne vien su advokatu. Trojui viskas atrodo tik juoda ir balta, kaip ir visiems teisininkams. Už tai jiems ir mokama – kad spręstų praktinius klausimus, o ne terliotųsi su emocijomis....